

Solskinshistorier

"Nu skal jeg fortælle!" sagde blæsten.

Nej, tillader De," sagde regnvejret, "nu er det min tur! De har længe nok stået ved gadehjørnet og tudet alt hvad De kunne tude!"

"Er det tak," sagde blæsten, "fordi jeg til ære for Dem har vendt mangan paraply, ja knækket den, når folk ikke ville have med Dem at gøre!"

"Jeg fortæller!" sagde solskinnets, "stille!" og det blev sagt med glans og majestæt, så blæsten lagde sig så lang den var, men regnvejret ruskede i blæsten og sagde: "Det skal vi tåle! hun bryder altid igennem, denne madame Solskin. Vi vil ikke høre efter! det er ikke umagen værd at høre efter!"

Og solskinnets fortalte:

"Der fløj en svane hen over det rullende hav; hver fjer på den skinnede som guld; én fjer faldt ned på det store købmandsskib, som for fulde sejl gled forbi; fjerens faldt i det krøllede hår på den unge mand, tilsynsmand over varerne, superkargo kaldte de ham. Lykkefuglens fjer berørte hans pande, blev pen i hans hånd, og han blev snart den rige købmand, der nok kunne købe sig sporer af guld, forvandle guldfad til adelsskjold; jeg har skinnets ind i det!" sagde solskinnets.

"Svanen fløj hen over den grønne eng, hvor den lille fårevogter, en dreng på syv år, havde lagt sig i skyggen af det gamle, eneste træ herude. Og svanen i sin flugt kyskede et af træets blade, det faldt i drengens hånd, og det ene blad blev til tre, blev til ti, blev til en hel bog, og han læste i den om naturens underværker, om modersmålet, om tro og viden. Mod sengetid lagde han bogen under sit hoved for ikke at glemme hvad han havde læst, og bogen bar ham til skolebænk, til lærdoms bord. Jeg har læst hans navn mellem de lærdes!" sagde solskinnets.

Svanen fløj ind i skovensomhed, hvilede sig der på de stille mørke søer, hvor åkanden gror, hvor de vilde skovæbler gror, hvor gøg og skovdue har hjemme.

En fattig kone samlede brændsel, nedfaldne grene, bar dem på sin ryg, sit lille barn bar hun ved brystet og gik sin hjemvej. Hun så den gyldne svane, lykkens svane, løfte sig fra den sivgroede bred. Hvad skinnede der? Et gyldent æg; hun lagde det ved sit bryst og varmen blev; der var vist liv i ægget. Ja, det pikkede inden for skallen; hun fornå det og troede, det var hendes eget

hjerter, der slog.

Hjemme i sin fattige stue tog hun guldægget frem. "Tik! tik!" sagde det, som var det et kosteligt guldur, men et æg var det med levende liv. Ægget revnede, en lille svaneunge, fjeret, som af det pure guld, stak hovedet frem; den havde om halsen fire ringe, og da den fattige kone netop havde fire drenge, tre hjemme og den fjerde, som hun havde båret med i skovensomheden, så begreb hun straks, at her var en ring til hver af børnene, og idet hun begreb det, fløj den lille guldfugl.

Hun kyskede hver ring, lod hvert barn kysse en af ringene, lagde den ved barnets hjerte, satte den på barnets finger.

"Jeg så det!" sagde solskinnets. "Jeg så hvad der fulgte! Den ene dreng satte sig i lergraven, tog en klump ler i sin hånd, drejede det med fingrene, og det blev en Jason-skikkelse, der havde hentet det gyldne skind.

Den anden af drengene løb straks ud på engen hvor blomsterne stod med alle tænkelige farver; han plukkede en håndfuld, klemte dem så fast, at safterne sprøjtede ham ind i hans øjne, vædede ringen, det kribled og krabled i tanker og i hånd, og efter år og dag talte den store stad om den store maler.

Den tredje af drengene holdt ringen så fast i sin mund, at den gav klang, genlyd fra hjertebunden; følelser og tanker løftede sig i toner, løftede sig, som syngende svaner, dukkede sig, som svaner, ned i den dybe sø, tankens dybe sø; han blev tonernes mester, hvert land kan nu tænke: 'Mig tilhører han!'

Den fjerde lille, ja han var skumpelskud; han havde pip, sagde de, han skulle have peber og smør, som de syge kyllinger! de sagde nu ordene med den betoning de ville: 'Peber og smør!' og det fik han; men af mig fik han et solskinskys," sagde solskinnets, "han fik ti kys for et. Han var en digternatur, han blev knubset og kysset; men lykkeringen havde han fra lykkens gyldne svane. Hans tanker fløj ud som gyldne sommerfugle, udødelighedssymbolet!"

"Det var en lang historie den!" sagde blæsten.

"Og kedelig!" sagde regnvejret. "Blæs på mig, at jeg kan komme mig igen!"

Og blæsten blæste, og solskinnets fortalte:

"Lykkens svane fløj hen over den dybe havbugt, hvor fiskerne havde spændt deres garn. Den fattigste af dem

tænkte på at gifte sig og han giftede sig.

Til ham bragte svanen et stykke rav; rav drager til sig, det drog hjerter til huset. Rav er den dejligste røgelse. Der kom en duft, som fra kirken, der kom en duft fra Guds natur. De følte ret huslivets lykke, tilfredshed i de små kår, og da blev deres liv en hel solskinshistorie."

"Skal vi nu bryde af!" sagde blæsten. "Nu har solskinnets længe nok fortalt. Jeg har kedet mig!"

"Jeg også!" sagde regnvejret.

"Hvad siger nu vi andre, som har hørt historierne?"

"Vi siger: 'Nu er de ude!'"

* * *